

Je to veľmi príťažlivá výstava z radu interaktívnych, ako je v bratislavskej Bibiane zvykom. Cesta k nej nebola ľahká ani krátka, ani ľacná, ale o to vzácnejší je výsledok. Pôvodne mala byť výstava najskôr inštalovaná v Prahe, ale tento zámer zlyhal na výške nákladov. Niežeby v našej Bibiane mali tlačiarňičku na peniaze, dokážu však nadchnúť a získať solventných partnerov. A tak sa spoločný projekt Saše Petrovickej a Saše Fischerovej, autoriek námetu a scenára Krajinohry, dočkal uskutočnenia. Výtvarno-priestorové riešenie výstavy vytvorila Soňa Sadílková, odborne pomohla kunsthistorička Ľuba Pavlovičová, svoj vklad do diela vložila dramaturgička Bibiany Katarína Kosánová. O realizáciu sa postaralo produkčné oddelenie Bibiany a spoločnosť DESTIN, no dá sa povedať, že fyzicky prispel každý

V Bibiane majú Kraj

zainteresovaný – vrátane menovaných autoriek.

Výstava vypovedá o krajine ako o fascinujúcom fenoméne vo výtvarnom umení, ale aj v reálnom okolíťom svete, z ktorého vnímavé „umelecké“ oko čerpá. Už podľa názvu Krajinohra ponúka krajinu na objavovanie i na zahratie sa, v podobe prírodných prvkov, javov a úkazov, ale aj ukážok, návodov či hlavolamov, ako ich možno tvoriť stvárniť. Od začiatku do konca je to dobrodružná, estetická a počuná prechádzka s mnohými zastávkami, od ktorých sa je ťažké odlepíť. Krajina

má aj svoju hudbu, vône, dokonca chute (ale tie sa tu veľmi neodporúča skúšať), a tak sa výstava zameriava nielen na zrak a hmat. Dotýkať sa je žiaduce – napríklad farebných „kamieňov“, z ktorých možno poskladať vlastnú mozaiku: len nie je vhodné brať ich domov ako pekné ťažidlá... Výtvarníčka Soňa Sadílková ich vlastnoručne nazbierala a nafarbila pre všetkých návštevníkov a mali by teda vydržať do konca výstavy. Lepšie a pre deti zaujímavejšie bude podniknúť ich, aby si samy našli pri vode okruhlíky a urobili z nich „ešte krajšie“ ozdoby,

napríklad v škole na výtvarnej výchove alebo v rámci krúžkovej činnosti. Recept je jednoduchý: zmiešať disperzné lepidlo s temperkou; alebo naniesť farbu a poistiť ju tenkou vrstvou laku. Inšpirujúcich nápadov ponúka výstava dosť: môžeme sadíť semienka do hliny a zanechať tak stopu prírody v meste, chlapcov zaujmú „maskáče“ (čo je pre nich, podľa riaditeľa Bibiany Petra Čačka, aj predvojenská výchova...), cez koleso s prievitnými farebnými štvorcami môžeme dať krajine náladu, nemenej zaujímavé je hľadať malú krajinu vo veľkej, z puzzle pos-

skladať odraz obrazu „vo vode“, ale aj vytvoriť si dúhu či začať si „vlastné“ slnko... „Slnko je len jedno, a predsa ho každý vidí inak“ je jednou z tém výstavy, a overíme si to v trošku strašidelnej tmavej komôrke, kde si môžeme pozaznávať až 12 slnčiek – podľa toho, kde sa postavíme. Ďalšie technické „zázraky“ nám umožňujú „vyrobiť“ hmlu, dážď, vietor... No a aby sme sa len nezabávali, ale aj mimovoľne vzdelávali, sú tu reprodukcie slávnych obrazov (napríklad Cézanna) a pri každej je aj informačná legenda o diele a autorovi. Prvoradým účelom hravého experimentu s interpretáciou krajiny umelcami (detaily diel, ich zapasovanie do iného kontextu) je podniknúť fantáziu návštevníkov, postekliť ich optiku, aby si uvedomili a vyskúšali, ako inak, s inou citlivosťou, sa dá pozorovať a vnímať skutočná krajina. Hoci autorky scenára koncipovali výstavu predovšetkým pre deti od 4 do 12 rokov, zároveň predpokladali, že jej informačná a teoretická báza sa môže stať doplnkom výučby výtvarného umenia na základných a stredných školách.

Do krajiny ako všednej a zároveň neobyčajnej možnosti zmyslového, citového a rozumového poznávania môžeme (zatiaľ) vstúpiť kedykoľvek, do čarovnej Krajinohry v Bibiane do apríla.

UČITELSKÉ NOVINY č. 5
29. 1. 2004, s. 12

inohry